

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **O. T.**, zastoupené JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1353/1, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu Brně ze dne 24. 9. 2004, č. j. 55 Az 852/2003 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 9. 2003, č. j. OAM-3740/VL-11-ZA09-2003, nebyl stěžovatelce dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno na základě úplně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítla stěžovatelka důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť měla za to, že v řízení před soudem I. stupně byla porušena její zákonná práva, jelikož jí nebyla umožněna účast v tomto řízení, protože jí nebyla doručena výzva dle § 51 s. ř. s. v mateřském jazyce. Proto je rozhodnutí soudu

nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. V dalším odkázal na správní spis. Správní orgán neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku, když rozhodnutí ve věci ponechává na rozhodnutí soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ve smyslu § 64 s. ř. s., účastníci mají v občanském soudním řízení rovné postavení. Mají právo jednat před soudem ve své mateřštině. Soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Dle odst. 2 účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Totéž platí, jde-li o ustanovení tlumočnicka účastníku, s nímž se nelze dorozumět jinak než znakovou řečí.

Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro to, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu z důvodů dále uvedených neshledal.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že jí nebyla doručena výzva dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. v její mateřštině. Na tuto stížní námitku je nutno nahlížet ve smyslu citovaných ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu, která Nejvyšší správní soud

vykládá tak, že poučení o procesních právech (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) je soud povinen poskytnout účastníku řízení v takové době, kdy je toho podle stavu řízení pro něj zapotřebí. O právu jednat ve své mateřštině (§ 18 odst. 1, věta druhá, o. s. ř.) proto poučí soud účastníka tehdy, jestliže v průběhu řízení zjistí, že tento neovládá jazyk, kterým se jednání vede. V dané věci však taková situace nenastala. Stěžovatelka podala žalobu, kterou zahájila soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, v jazyce českém. Z jejího obsahu není v žádném případě zřejmé, že by tato neovládala český jazyk, když tato žaloba sice obsahuje proklamaci, že „si rovněž dovoluji uvést následující skutečnosti v mateřském jazyce (ukrajinština) a žádám soud o překlad tohoto doplnění“, avšak část vyhrazená pro tento úkon stěžovatelky zůstala nevyplněna. Celá žaloba tak byla podána pouze v českém jazyce, proto krajský soud nepochybil, jestliže danou situaci vyhodnotil tak, že není třeba poskytovat stěžovateli poučení o právu jednat v její mateřštině, neustanovil jí tlumočnicka a komunikoval s ní v českém jazyce, který je a priori jednacím jazykem před soudy České republiky. V průběhu soudního řízení tak nikterak nevyšlo najevo, že stěžovatelka neovládá jazyk, kterým se jednání vedlo. Shora uvedené lze uzavřít tak, že samotná skutečnost, že účastník řízení je cizí státní příslušník, sice může být podle konkrétních okolností předpokladem, že soud bude povinen přistoupit k poučení účastníka o jeho právu jednat ve své mateřštině, sama o sobě bez dalšího mu však povinnost poučit účastníka o uvedeném právu nezakládá, natož povinnost automaticky doručovat veškeré písemnosti v jiném než v českém jazyce. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud svým postupem neporušil ust. § 36 s. ř. s. ani čl. 37 Listiny základních práv a svobod, neboť postupoval zcela v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevzněl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu